

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 11 sierpnia 2016 r.

Poz. 3882

WYROK NR II SA/WR 832/15 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 22 marca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz
Sędzia WSA Ireneusz Dukiel
Sędzia WSA Alicja Palus (spr.)

Protokolant

Ewa Trojan

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 2 marca 2016r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Jeleniej Górze
z dnia 19 maja 2015 r. Nr 75.X.2015

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie ulicy
Cieplickiej i Polnej w Jeleniej Górze

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;**
- II. zasądza od Gminy Jelenia Góra na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę nr 75.X.2015 Rady Miejskiej w Jeleniej Górze z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie ulicy Cieplickiej i Polnej w Jeleniej Górze.

Skarżący wskazał, że na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym wnosi o stwierdzenie nieważności uchwały w całości zarzucając Radzie Miejskiej w Jeleniej Górze, że podjęła ją z istotnym naruszeniem art. 88f ust. 5 w związku z art. 88d ust. 2 w związku z art. 4a pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r., poz. 469) w związku z art. 17 pkt 6 lit. b tiret drugie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015, poz. 199 ze zm.). Ponadto Wojewoda zarzucił, że § 6 pkt 1 lit. a uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 i art. 28 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym oraz w związku z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej poprzez brak określenia parametrów dla dróg wewnętrznych.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że w dniu 24 kwietnia 2015 r. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu, realizując obowiązek wynikający z art. 88f ust. 4 Prawa wodnego, przekazał Prezydentowi Miasta Jeleniej Góry mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego (pismo ZP.07/MZP/046/2015 w aktach gminy). Zgodnie z art. 88f ust. 5 w związku z art. 88d ust. 2 Prawa wodnego, przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz mapach ryzyka powodziowego granice obszarów, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi raz na 500 lat lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego, obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów obejmujących tereny narażone na zalanie w przypadku: zniszczenia lub uszkodzenia wału przeciwpowodziowego albo zniszczenia lub uszkodzenia wału przeciwsztormowego, uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy. Także ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje – w art. 15 ust. 2 pkt 7 – do obowiązkowego określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obszarów szczególnego zagrożenia powodzią.

Zdaniem skarżącego oznacza to, że podejmując uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego po dniu 24 kwietnia 2015 r. Rada Miejska Jeleniej Góry zobowiązana była uwzględnić w tym planie informacje zawarte w przekazanych mapach. Ponadto, od tego dnia powstał obowiązek ponowienia procedury dotyczącej uzgodnienia projektu planu miejscowego w trybie art. 4a pkt 2 ustawy Prawo wodne, celem aktualizacji danych z map zagrożenia powodziowego. Tymczasem obszar szczególnego zagrożenia powodzią wskazywany w uchwale nie uwzględnia treści map i jest nieaktualny. Skoro zaś wymogiem ustawowym jest, by miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uwzględniał obszar zagrożenia powodziowego wyznaczony według aktualnie obowiązujących map zagrożenia powodziowego, to uchwała została wydana z istotnym naruszeniem prawa.

Wojewoda zauważył, że po otrzymaniu od Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej map, tj. po 24 kwietnia 2015 r., organ wykonawczy gminy powinien dokonać zmian w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez uaktualnienie danych zawartych w tych mapach. Ponadto, po dokonaniu zmian, konieczne było ponowienie uzgodnienia nakazanego w art. 4a ust. 2 ustawy. Tymczasem o uzgodnienie takie nie wystąpiono. Co więcej, w informacji przesłanej Wojewodzie Dolnośląskiemu przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu jednoznacznie wskazano, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w brzmieniu przyjętym przez Radę Miejską Jeleniej Góry nie uzyskałby po 24 kwietnia 2015 r. uzgodnienia tego organu.

W ocenie skarżącego podjęcie uchwały z pominięciem dokumentów, które obligatoryjnie nakazuje uwzględnić ustawa, stanowi istotne naruszenie prawa, co uzasadnia żądanie skargi. Obowiązek takiego uwzględnienia należy bowiem traktować jako, wyrażoną w art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zasadę sporządzania planu miejscowego. Każde naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powoduje zaś, zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nieważność uchwały. Z racji tego, że na podstawie kwestionowanej

uchwały nie sposób ustalić, które tereny mają być objęte strefami związanymi ze szczególnym zagrożeniem powodzią, konieczne jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Co więcej, naruszona została także procedura planistyczna dotycząca sporządzania i uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, którą określa między innymi art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Naruszenie to nastąpiło poprzez brak wystąpienia o ponowne uzgodnienie projektu planu miejscowego do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej. Odnośnie do naruszenia trybu sporządzania miejscowego planu wprowadzono co prawda dodatkową przesłankę, której spełnienie determinuje nieważność uchwały – istotności tego naruszenia, a zatem nie każde naruszenie trybu postępowania będzie skutkowało nieważnością aktu planistycznego, jednak za istotne naruszenie trybu postępowania należy rozumieć takie naruszenie trybu, które prowadzi do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, jakie zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. W tym przypadku, gdyby Rada dochowała procedury ponownego uzgodnienia planu z Dyrektorem RZGW to, jak wskazał sam Dyrektor, nie uzyskałaby uzgodnienia projektu przedmiotowego planu zagospodarowania przestrzennego. Także to naruszenie stanowi zatem podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

W dalszej części skargi Wojewoda podniósł, że w § 6 pkt 1 lit. a uchwały określono: „Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej: 1) na obszarze dopuszcza się: a) systemy Komunikacji, w tym drogi wewnętrzne [...]”. Regulacja ta oznacza, że w miejscowym planie dopuszczono drogi wewnętrzne bez podania ich parametrów. Organ stanowiący gminy nie określił bowiem w uchwale żadnych parametrów dla ewentualnych dróg wewnętrznych. Część tekstowa planu nie zawiera w tym zakresie jakichkolwiek rozstrzygnięć merytorycznych. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Z kolei w § 4 rozporządzenia ustalono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. W punkcie 9 tego paragrafu ustawodawca wskazał konieczne ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Co istotne, ani ustawa, ani rozporządzenie, zobowiązując do określenia układu komunikacyjnego i jego parametrów, nie ograniczają tego układu wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu, w tym drogi wewnętrzne. Tym samym, określenie zasad budowy systemu komunikacji, w tym określenie układu komunikacyjnego wraz z jego parametrami, obejmuje cały układ komunikacyjny określony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, czyli zarówno drogi publiczne w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jak i drogi wewnętrzne.

Wobec powyższego, zdaniem Wojewody, § 6 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Odpowiadając na skargę Prezydent Miasta Jeleniej Góry wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Organ wyjaśnił, że projekt planu nie został przekazany do ponownego uzgodnienia z Dyrektorem RZGW, ponieważ zasięg zagrożenia powodziowego (wody 1%) wg map przekazanych przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej pismem ZP.07/MZP/064/2015 jest zgodny z zasięgiem, który został uzgodniony z Zarządzeniem pismem ZP/U/7121/417/14. Zasięg wód 10% na obszarze objętym planem nie występuje. Zasięg wód 0,2% nie został określony w planie, ponieważ nie jest to obszar szczególnego zagrożenia powodzią. Ponadto, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej pismem ZP/U/7121/417/14 uzgodnił projekt planu bez uwag oraz bez zastrzeżenia, że w przypadku zmiany zasięgu wód narażonych na niebezpieczeństwo powodzi, po formalnym opublikowaniu map zagrożenia powodziowego, projekt planu należy przekazać ponownie w celu uzgodnienia.

Zdaniem Prezydenta Miasta należy również zauważyć, że projekt planu był sporządzany w czasie, kiedy ostateczny termin formalnego opublikowania map zagrożenia powodziowego nie był jeszcze znany (wcześniej był kilkakrotnie przesuwany), w związku z czym nie było uzasadnienia do wstrzymania prac nad planem z tego powodu. Inaczej mówiąc, projekt planu został sporządzony w oparciu o wówczas dostępne mapy zagrożenia powodziowego, które pod względem merytorycznym, po ich opublikowaniu, dla obszaru objętego planem nie uległy zmianie, a więc należy uznać, że granice obszarów szczególnego zagrożenia powodzią od początku prac nad planem określone były w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego zamieszczenia w omawianym planie miejscowym dróg wewnętrznych bez podania ich parametrów, Prezydent Miasta stwierdził, że w § 10 pkt 3 zaskarżonej uchwały wskazano: „...sytuowanie innych, niewymienionych w pkt 1 i 2, elementów układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury

tury technicznej, w tym dróg wewnętrznych...”. Ma to na celu umożliwienie wykonania dojeżdż i dojazdów służących skomunikowaniu działek budowlanych oraz budynków i urządzeń z nimi związanych z drogami publicznymi. Parametry dojeżdż i dojazdów, o których mowa wyżej, określane zostały w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690, ze zm.). Zgodnie z § 14 ust. 1 tego rozporządzenia do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojeżdżie i dojazd umożliwiające dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych, a ich szerokość jezdni nie może być mniejsza niż 3 m. Przepisy § 14 ust. 2 dopuszczają zastosowanie dojeżdżia i dojazdu do działek budowlanych w postaci ciągu pieszo-jezdni, pod warunkiem że ma on szerokość nie mniejszą niż 5 m, umożliwiającą ruch pieszy oraz ruch i postój pojazdów. Z kolei § 14 ust. 3 traktuje, że do budynku i urządzeń z nim związanych, wymagających dojazdów, funkcję tę mogą spełniać dojeżdżia, pod warunkiem że ich szerokość nie będzie mniejsza niż 4,5 m. Ponadto, obowiązuje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz.U. Nr 124, poz. 1030), które w rozdziale 6 ustala szczegółowe wymogi w zakresie parametrów technicznych dróg pożarowych. Zgodnie z § 12 ust. 1 wyżej przywołanego rozporządzenia droga pożarowa powinna posiadać utwardzoną nawierzchnię umożliwiającą dojazd pojazdów jednostek ochrony przeciwpożarowej do obiektu budowlanego o każdej porze roku, natomiast § 13 ust. 1 określa minimalną szerokość drogi pożarowej, która powinna wynosić co najmniej 4 m.

Zdaniem Prezydenta Miasta wymienione wyżej przepisy określają minimalne szerokości dojeżdż i dojazdów umożliwiających dostęp do działek budowlanych, ustalane z uwzględnieniem między innymi planowanego przeznaczenia i sposobu zagospodarowania tych działek. Należy zatem stwierdzić, że zaskarżona uchwała nie musi określać szczegółowych parametrów dróg wewnętrznych, stanowiących dojeżdżia i dojazdy umożliwiające dostęp do drogi publicznej, skoro wskazane wyżej przepisy zawierają wymagania w tym zakresie.

W ocenie Prezydenta Miasta, z powyższych argumentów wynika, że skarga jest w całości bezzasadna.

Podczas rozprawy przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu w dniu 2 marca 2016 r. pełnomocnik Wojewody Dolnośląskiego wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości, a gdyby Sąd nie uwzględnił tego wniosku, to o stwierdzenie nieważności § 6 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały we fragmencie „drogi wewnętrzne”. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Dodatkowo pełnomocnik skarżącego oświadczyła, że nie dysponuje mapami zagrożenia powodzią, ani piśmie Dyrektora RZGW z dnia 24 kwietnia 2015 r. i zobowiązała się dostarczyć te dokumenty w terminie 7 dni. Wobec tego Sąd postanowił odroczyć termin ogłoszenia wyroku (ostatecznie na dzień 22 marca 2016 r.), a dowód z ww. dokumentów przeprowadzić poza rozprawą.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199; dalej: u.p.z.p.) istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Zgodnie natomiast z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.; dalej: p.p.s.a.) sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Istotne jest przy tym, że Sąd dokonuje kontroli legalności zaskarżonej uchwały według stanu prawnego obowiązującego w dniu jej podjęcia, a nie w dniu wydawania wyroku przez Sąd. Jest tak, ponieważ wyrok stwierdzający nieważność zaskarżonego aktu wywiera skutek prawny z mocą ex tunc. A zatem akt, którego taki wyrok dotyczy, jest nieważny od samego początku, choć zostaje usunięty z obrotu prawnego z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu.

Przechodząc dalej, trzeba zauważyć, że użyte w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. pojęcie trybu sporządzania planu miejscowego odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ gminy w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na uchwaleniu planu. Szczegółowy przebieg postępowania organów gminy zmierzających do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zawarty jest w art. 17 u.p.z.p. Istotne jest, że w dniu podjęcia zaskarżonej uchwały, to jest w dniu 19 maja 2015 r., art. 17 ust. 2 lit. b tiret drugie u.p.z.p. brzmiał: „Wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego kolejno występuje o uzgodnienie projektu planu z organami właściwymi do uzgadniania projektu

planu na podstawie przepisów odrębnych”. Przepisami odrębnymi w rozumieniu cytowanego przepisu są niewątpliwie przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469 ze zm.). W dniu 19 maja 2015 r. przepis art. 88f ust. 5 tej ustawy brzmiał: „Przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz mapach ryzyka powodziowego granice obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2, uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy.”. Nadto zgodnie z obowiązującym w dniu 19 maja 2015 r. art. 4a pkt 2 Prawa wodnego: „W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami, w tym w szczególności ochrony zasobów wodnych oraz ochrony ludzi i mienia przed powodzią, uzgodnienia z właściwym dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej wymaga miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego i plan zagospodarowania przestrzennego województwa w zakresie zagospodarowania stref ochronnych ujęć wody, obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych i obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi”.

Odnosząc przytoczone przepisy prawa do zaskarżonej uchwały należy zauważyć, że na Radzie Miejskiej Jeleniej Góry spoczywał po pierwsze obowiązek uwzględnienia w zaskarżonej uchwale przedstawionych na mapach zagrożenia powodziowego oraz mapach ryzyka powodziowego granic obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 Prawa wodnego, to jest obszarów, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi raz na 500 lat lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego, obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów obejmujących tereny narażone na zalanie w przypadku: zniszczenia lub uszkodzenia wału przeciwpowodziowego. Po drugie obowiązkiem Rady było uzgodnienie projektu uchwały z Dyrektorem Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu.

Jak wynika z doręczonej Sądowi dokumentacji prac planistycznych, uzgodnienie projektu planu miejscowego nastąpiło postanowieniem Dyrektora RZGW we Wrocławiu z dnia 7 kwietnia 2014 r. nr ZP/U/7121/417/14. Jednak zauważyć należy, że po dokonaniu tego uzgodnienia Dyrektor RZGW pismem z dnia 24 kwietnia 2015 r. (k. 27 akt sądowych) przekazał Gminie mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego. Ustalenia zawarte w tych mapach winny być uwzględnione w planie miejscowym uchwalonym w dniu 19 maja 2015 r., a wcześniej projekt planu winien być ponownie uzgodniony z Dyrektorem RZGW. Istotne naruszenie trybu sporządzenia zaskarżonego planu miejscowego ma tym istotniejsze znaczenie, że jak wynika z pisma Dyrektora RZGW z dnia 20 października 2015 r. dołączonego do skargi (k. 5 akt sądowych), zaskarżona uchwała w brzmieniu przyjętym w dniu 19 maja 2015 r. nie uzyskałaby pozytywnego uzgodnienia Dyrektora RZGW z racji sprzeczności jej ustaleń z tym, co wynika z map zagrożenia powodziowego.

Sąd przyjął na gruncie niniejszej sprawy, że przez istotne naruszenie trybu, o którym mowa w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., należy rozumieć takie naruszenie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, w których przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. Z tego względu należało stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w całości. Uchwała ta narusza w sposób istotny art. 4a pkt 2 Prawa wodnego w związku z art. 88f ust. 5 tej ustawy i w związku z art. 17 ust. 2 lit. b tiret drugie u.p.z.p. w brzmieniu obowiązującym w dniu 19 maja 2015 r. Doszło bowiem do istotnego naruszenia trybu sporządzania zaskarżonej uchwały poprzez zaniechanie ponownego uzgodnienia projektu planu z Dyrektorem RZGW we Wrocławiu po tym, jak Gmina otrzymała aktualne mapy zagrożenia powodziowego. W konsekwencji wbrew art. 88f ust. 5 Prawa wodnego zaskarżona uchwała nie uwzględnia ustaleń ww. map. Zdaniem Sądu uzgodnienia projektu planu miejscowego nie można traktować wyłącznie formalistycznie, ponieważ rola instytucji uzgodnienia w procedurze planistycznej, polega na przesądzającym wpływie pozytywnego stanowiska organu uzgadniającego na kształt normatywny przepisów planu miejscowego. Co więcej, organ uzgadniający może skutecznie zablokować uchwalenie projektowanego aktu planistycznego w kształcie planowanym przez organ sporządzający. Odmowa uzgodnienia projektu planu przez uprawniony organ oznacza niemożność uchwalenia planu miejscowego w planowanym kształcie. Z tego powodu w sytuacji, gdy Gmina dysponuje mapami zagrożenia powodziowego, a przepisy prawa nakazują uwzględnienie ich treści w projekcie planu miejscowego, a także uzgodnienie projektu planu z Dyrektorem RZGW, to trzeba powiedzieć, że zaniechanie tych czynności stanowi istotne naruszenie prawa. Poprzednie uzgodnienie projektu planu miejscowego (z 2014 r.) nie może być przy tym uznane za obowiązujące w sytuacji, gdy doszło do zmiany okoliczności faktycznych i organ gminny dysponuje mapami zagrożenia powodziowego, którymi nie dysponował uzgadniając plan miejscowy za pierwszym razem. Dlatego też Sąd przyjął, że w rozpoznawanej sprawie obowiązkiem organu gminnego było ponownie uzgodnić projekt planu miejscowego z Dyrektorem RZGW. (Przeprowadzony przez Sąd poza rozprawą dowód z map doręczonych Sądowi przez pełnomocnika skarżącego wyłącznie potwierdził, że nieuzgodnienie planu miejscowego w zakresie zgodności z ww. mapami

miało istotny wpływ na kształt uregulowań zawartych w zaskarżonej uchwale.) Z tych względów Sąd w składzie rozpoznającym skargę uznał, że zarzuty stawiane zaskarżonej uchwale są zasadne.

Na marginesie należy wspomnieć, że Sąd podzielił również zarzut Wojewody co do tego, że § 6 pkt 1 lit. a zaskarżonej uchwały we fragmencie „drogi wewnętrzne” został podjęty z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 9 lit. a cytowanego już rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że w planie miejscowym należy określić parametry dróg, w tym dróg wewnętrznych i nie jest w tym zakresie wystarczające odwołanie się do przepisów techniczno-budowlanych regulujących wymagania, jakim winny odpowiadać drogi. Trafnie, zdaniem Sądu, Wojewoda powołał się na orzecznictwo sądowe wskazujące na konieczność uwzględniania ww. parametrów w planie miejscowym. Jednak z racji stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości, a także wobec tego, że Sąd podzielił argumentację Wojewody w powyższym zakresie, nie jest konieczne szersze rozwijanie uzasadnienia w tej części.

Biorąc pod uwagę zasadność zarzutów Wojewody należało stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w całości, ponieważ doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego oraz istotnego naruszenia trybu jego sporządzania, co w myśl art. 28 ust. 1 u.p.z.p. powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości. Wobec tego Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w pkt I sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Postanowienie w zakresie zwrotu kosztów postępowania sądowego ma podstawę w art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. (pkt II sentencji), a zasądzona kwota 240 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika skarżącego będącego radcą prawnym, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U., poz. 1804).